

ОСНОВНІ ЗАСАДИ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ: ПРЕЗУМПЦІЯ НЕВИНУВАТОСТІ

Світлана Богданівна ІВАНОВА,

заступник завідувача відділу забезпечення діяльності Сумського науково-дослідного експертно-криміналістичного центру МВС України

Презумпція невинуватості визнається однією з основоположних засад кримінального провадження в правовій державі. Водночас вона є важливим елементом права на справедливий суд, гарантованого статтею 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, яка є частиною національного законодавства в силу статті 9 Конституції України – як міжнародний договір, згоду на обов'язковість якого надано Верховною Радою України [5, с. 39].

Принцип презумпції невинуватості в кримінальному праві є гарантією забезпечення і захисту прав і свобод людини, що знаходить своє відображення у частині 2 статті 2 Кримінального кодексу України: «Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду» [3].

Зміст принципу невинуватості закріплюється не тільки в кримінально-правових, а й в кримінально-процесуальних нормах (стаття 17 Кримінального процесуального кодексу України), що й дозволяє визначити даний принцип як міжгалузевий [4].

Формула презумпції невинуватості – це об'єктивне правове положення, констатація і вимога закону, звернена до всіх державних і громадських формувань, службових осіб, громадян, до загальної суспільної думки: підозрюваний чи обвинувачений у вчиненні кримінального правопорушення вважається невинуватим допоки той, хто вважає його винним на суб'єктивному рівні – слідчий, прокурор, потерпілий (у випадках, коли обвинувачення набуло приватного характеру) не доведе у встановленому Кримінальним процесуальним кодексом порядку його вину перед судом належними, допустимими і достовірними доказами. Лише якщо суд погодиться з ними і на їх основі ухвалить обвинувальний вирок щодо обвинуваченого, цей вирок набере законної сили, тільки з цього часу обвинувачений вважається винним у вчиненні кримінального правопорушення.

Визнання особи винною у вчиненні злочину це прерогатива суду, який відповідно до статті 124 Конституції України є носієм судової влади, що здійснює правосуддя в умовах законності, незалежності, гласності та змагальності [1].

Вирок суду є єдиним процесуальним документом, що встановлює вину ватість обвинуваченого (підсудного). Під обвинувальним вироком суду слід розуміти вирок, що набрав законної сили. Така необхідність обумовлює наявність у чинному кримінальному процесуальному законодавстві процедур з

перегляду судових рішень в апеляційному і касаційному порядку. Процесуальний порядок, що передує набранню вироком суду законної сили, є надійною гарантією справедливості правосуддя і визнання винуватими тільки осіб, що дійсно вчинили злочин. Дані статті закріплюють правові положення, що випливають із цієї формули і є гарантіями від безпідставної та необґрунтованої підозри та обвинувачення. До них, зокрема, відносять положення, відповідно до якого ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні кримінального правопорушення і має бути виправданим, якщо сторона обвинувачення не доведе винуватість особи поза розумним сумнівом.

Разом з тим, звільнення обвинуваченого від обов'язку доказувати свою невинуватість не позбавляє його права брати участь у доказуванні в кримінальному провадженні. Він вправі збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази, давати показання, заявляти клопотання тощо. При цьому оскільки підозрюваний, обвинувачений зацікавлений у тому, щоб довести свою невинуватість, меншу винуватість чи взагалі уникнути покарання, закон не передбачає для нього відповідальності за дачу завідомо неправдивого показання (якщо таке показання не поєднане з обвинуваченням невинуватого у вчиненні злочину) і не розцінює цей факт як обставину, що обтяжує покарання. Доводячи свою невинуватість чи меншу винуватість, підозрюваний, обвинувачений здійснює в такий спосіб своє право на захист. Тому доказування є його правом, але не є його юридичним обов'язком.

Отже, принцип презумпції невинуватості є фундаментальною гарантією кримінального процесу, яка забезпечує особу від несправедливого покарання. Він діє на всіх стадіях кримінального процесу і сприяє повному, безсторонньому, об'єктивному дослідженню всіх обставин справи, що є життєво важливим для обґрунтованого і справедливого винесення судового рішення. А порушення даного принципу, веде до порушення законності і прав людини.

Список використаних джерел:

1. Конституція України : Закон України від 28.06.1996р. № 254к/96-ВР. Дата оновлення 01.01.2020 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254> (дата звернення 07.12.2021).
2. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод : Ратифіковано Законом України від 17.07.1997р. № 475/97-ВР. Дата оновлення 02.10.2013. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004 (дата звернення 07.12.2021).
3. Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001р. № 2341-III. Дата оновлення 25.11.2021. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14> (дата звернення 07.12.2021).
4. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012р. № 4651-VI. Дата оновлення 25.11.2021. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (дата звернення 07.12.2021).
5. Презумпція невинуватості: концептуальні підходи / Т. Фулей // Слово Національної школи суддів України. - 2012. - № 1. - С. 39-53. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/cln_2012_1_7